

[Rimstad.]

erindre sig, at så let som ved et statslåns- andragende, hvor man bare kan undlade at udbetale lånet, hvis maksimalprisen overskrides, ligger sagen ikke her. Når tilladelsen er givet, bliver huset opført, hvad enten det som økonomisk slutresultat koster mere eller mindre end maksimalprisen. Og hvad så? Skal huset rives ned igen, hvis det bliver mere? Det ville i hvert fald ikke forbedre boligsituationen. Skal der gives bøder og i bejaende fald hvor store? De vil ikke medvirke til at gøre et for dyrt byggeri billigere.

Vi synes, det er en rigtig dårlig udvej, den højtærede boligminister her har fundet frem til. Love og bekendtgørelser skal udformes således, at der er en rimelig chance for, at befolkningen kan rette sig efter dem. Det er der ikke i dette tilfælde.

Så vil jeg gerne føje til, at der nok er en virkning af den højtærede boligministers foranstaltninger, som man næppe fra hans eller regeringens side har taget i betragtning. I dag virker altså mekanismen, det vil sige reguleringen af markedet, gennem tilbud og efterspørgsel. Kun i en ganske overordentlig ringe del af det samlede boligmarked er dette ikke tilfældet, faktisk kun dér, hvor de allerdyreste luksuslejligheder står tomme og venter på, at inflationen skal give en hjælpende hånd til udlejningen. Denne udlejningsform er en langsom proces, men gennem boligministeriets foranstaltninger vil udlejningen af disse luksuslejligheder imidlertid tage dygtig fart. Den højtærede minister bliver således sikkert ufrivilligt de virkelige boligspekulanter bedste støtte, og det kan vi naturligvis kun lykønske ham med.

Ud fra de betragtninger, jeg her har gjort gældende, er det næppe sandsynligt, at en udvalgsbehandling vil kunne ændre ministerens synspunkter så meget, at vi kunne tilslutte os dem. Vi vil derfor antagelig gå imod lovforslaget, men vi vil afvente udvalgets betænkning, før vi tager endelig stilling.

Vi er derimod af den anskuelse, at problemerne omkring det ulykkelige boligspørgsmål nu må løses én gang for alle ud fra saglige overvejelser. Det er sådanne, der indtrængende får os til at henstille til regeringen at søge huslejestoppet ophævet. Vi kan ikke gøre det mere indtrængende end ved

at fremsætte følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til i god tid inden udløbet af lejeloven den 1. april 1964 at fremsætte forslag om bortfald til en bestemt termin af det gældende huslejestop, udarbejdet med fornøden hensyntagen til de overgangsvanskeligheder for den enkeltes borgers økonomi, som et sådant bortfald måtte medføre, fortsætter tinget behandlingen af nærværende forslag til lov om ændringer i lov om boligbyggeri.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingerne.

K. B. Andersen: Når jeg har bedt om ordet, er det ikke for at bidrage med nogen større forlængelse til denne debat, hvis principper jeg ikke skal gå ind i, men for som folketingsmand valgt i en københavnsk kreds ganske kort at pege på nogle spørgsmål i forbindelse med princippernes anvendelse på det københavnske område.

Når det har været muligt gennem de senere år at øge boligbyggeriet så stærkt, som tilfældet har været, og som der er al anledning til at lykønske den højtærede boligminister med, er der ingen tvivl om, at det ikke alene skyldes bestræbelserne for at effektivisere byggeriet, men også igangsættelsesreguleringen, sådan som den højtærede minister også var inde på det i sin fremsættelsestale.

Der er imidlertid heller ingen tvivl om, at det er rigtigt — som i øvrigt også fremført af den højtærede minister i fremsættelsestalen — at reguleringen i det lange løb medfører en risiko for en forvriddning af byggeriet på en sådan måde, at de regulerede områder bliver forholdsvis mindre gunstigt stillet end de frie områder. Det er velkendt, at både den tidligere og den nuværende højtærede boligminister har interesseret sig meget for at fremme en rationel tilrettelæggelse af boligbyggeriet, sådan som det bl. a. er kommet til udtryk gennem de såkaldte montagekvotaer. Den samlede langsigtede tilrettelæggelse, de giver mulighed for, er en af vejene til et større byggeri.

Som københavnsk folketingsmand har det